

Заедно

брой 88 - май 2012

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

о. Валтер Горра

“избра ни за да бъдем свети”
(еф 1,4)

Много често чуваме това изречение, което хората ползват с неправилно значение и в неправилен смисъл: “Това е Божата воля”. Ползва се в смисъл, че нищо повече не можем да направим в дадената ситуация и се съгласяваме и се примиряваме с това, което ни се случва.

Обаче, не е точно това Божата Воля!

Библията е пълна с обяснения за нея и искам да ви покажа няколко от тях за да разберем по-добре, в разговор който се основава върху Светото Писание.

Самия Иисус говори по този начин за Волята на Своя Отец: “А волята на Отца, Който Ме е пратил, е тая: от всичко, що Ми е дал, да не погубя нищо, а да го възкреса в последния ден. Тази е волята на Оногова, Който Ме е пратил: всякой, който види Сина и вярва в Него, да има живот вечен; и Аз ще го възкреса в последния ден” (Йоан 6, 39-40).

Тогава тази е Божата Воля: всеки човек да бъде спасен т.е. да получава вечен живот. Но какво е вечен живот? Да слушаме Иисусовите думи: “А вечен живот е това, да познават Тебе, Едного Истиннаго Бога, и пратения от Тебе Иисуса Христа”.

Но сега можем да се питаме: какво означава да познаваме Бог? Иисус ни отговаря така: “И явих им Твоего име и ще явя, та любовта, с която си Ме възлюбил, в тях да бъде, и Аз в тях” (Йоан 17,26).

Тогава разбрахме, че Божата Воля означава да бъдем и да

живеем в Божата Любов, да бъдем с Бога едно цяло.

Ако питаме как да познаваме Бог Отец, Исус може да ни отговори с тези две изречения, от които първото ще бъде една забележка към нас: “вие не знаете нито Мене, нито Отца Ми; ако знаехте Мене, щяхте да знаете и Отца Ми” (Йоан 9,19).

Един ден Филип, един от дванайсетте апостоли, казва на Исус: “покажи ни Отца, и стига ни”. Каза му Исус: “толкози време съм с вас, и не си ли Ме познал, Филипе? Който е видял Мене, видял е Отца; и как ти казваш: покажи ни Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца, и Отец е в Мене?” (Йоан 14, 8-10).

Не можем да познаваме Бог Отец без да познаваме Сина Му, Исус Христос, Видимия Бог. Това опознаване от нашия страна на Исус Христос намери пълнотата в Светата Евхаристия, в Светото Причастие. Ето думите на Исус: “Който яде Моята плът и пие Моята кръв, пребъдва в Мене, и Аз в него. Както Мене е пратил живият Отец, и Аз живея чрез Отца, тъй и който Мене яде, ще живее чрез Мене” (Йоан 6,56-57).

Разговорът става много труден, защото изисква пълно обръщане към нов живот. Изисква, както казва Исус, Той да живее в нас, ние да живеем в Него и чрез Него. Свети Павел Апостол казва: “и вече не аз живея, а Христос живее в мене. А дете живея сега в плът, живея с вярата в Сина Божий, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене” (Гал 2,20). Така живее истинския християнин. Другото е “заместител” на истинския живот, част от това, за което сме призвани: “бъдете свети, защото Аз, Господ, Бог ваш, съм свет” (Левит 19,1). Ето, това е Божата Воля: “избра ни за да бъдем свети” (Еф 1,4).

Много често, когато говоря с хората и стигнем до тази тема, и обясня, че трябва да живеем винаги с тази цел, те се плашат, търсят изход, търсят извинения, и често казват “това не е възможно ние не сме Бог”. Много ни е лесно да избягаме от това, да не поемем пълната отговорност, защото е по-лесно да оставим всичко както е, отколкото да променим характера си, живота си, да махнем от нас всичко това, което не е редно, това което е грях. Много е по-лесно за човека да избягва тези “промени” и да продължава да живее така, както за него е

удобно.

Но така е било винаги. Евангелието казва, “Тогава мнозина от учениците Му, като чува това, казаха: тежки са тия думи! кой може да ги слуша? Но Исус, като знаеше в Себе Си, че учениците Му роптаят против това, рече им: това ли ви съблазнява? От това време мнозина от учениците Му се върнаха назад и вече не ходеха с Него. (Йоан 6,60-61.66)

Колко хора минаха през изминалите години в нашата църква, започнаха с ентузиазъм авантюрата си с вярата, и когато Божето Слово започна да изисква от тях повече, няколко стъпки по-напред, те изчезнаха.

Всички сме поканени да решим твърдо това, което искаме да бъдем. Човекът не може постоянно да се колебае и да не взема решение за Бога, с всичко, което това изисква. Да кажем, че вярваме и да продължаваме да живеем в нашите грехове, с нашите слабости, с нашия крив характер, гледайки сламката в околото на брата си, пък гредата в своето око да не усещаме: “извади първом гредата от околото си, и тогава ще видиш, как да извадиш сламката от околото на брата си” (Мт 7,5).

Колко е лесно да критикуваме, седейки без да правим нищо, нито за себе си, нито за другите, способни само да коментираме и да се изживяваме като съдии от висотата на съдийското кресло!!! Колко е по-лесно да говорим за греховете на другите, но за нашите да не направим нищо, вместо да вземем сериозно решение за тях и да ги премахнем. Нашата вяра е толкова хладка! Но да внимаваме, защото Бог ни казва: “Така, понеже си хладък, и нито горещ, нито студен, ще те изплюя от устата Си” (Откр 3,16).

Но, благодаря на Бога, не всички са така. Има много хора, които се срещат с Исус, с Неговата Любов, и променят напълно живота си, както става когато вярата в Исус е истинска.

В миналото на страниците на нашия бюлетин, издадохме статии за хора, които свидетелстват, че това е възможно, за всеки човек, с Божата Благодат. Те свидетелстват и ни казват “и ти можеш, ако искаш”. И ти можеш не само да кажеш на думи “да бъде Волята ти”, но да живееш лично Божата Воля.

Ще продължаваме да пишем за тези хора, които не са извънземни, а са човечи като нас, подобни на нас, само, че те са решили и живеели и живеят напълно Евангелието в живота си, без компромиси, които често ние си позволяваме.

В този бюлетин ще прочетете за двама души и техните истории: Свети Максимилан Колбе и Фабио Салваторе.

Самите ние да не слагаме пречки, бариери по пътя към светостта, към която сме призвани, и не от утре, но от сега да хвърлим всичко това, което не ни дава възможно да летим във вярата: ако, наистина, го желаем, с Божата помощ, с Божата Благодат, ще успеем да вървим радостни в Исус Христос.

Христос е умрял на Кръста за нас... сега живота ни зависи само от нас и как ние живеем вярата в Него.

**9 април
Кръщението
на
Златка**

празнувахме тези тайнства

**16 април : венчавка на Константин и Станислава
(византийски обред отслужен от о. Андрей Стефан Маркус)**

Фабио Салваторе

Болестта ми дари вярата

Когато бях на 20 години обичах да пея и да се забавлявам в дискотеките, обикалях Италия, всяка вечер бях в различни заведения, с различни момичета. „Не съм търсил любовта, а само удоволствието във връзките с момичета – споделя Фабио – но не бях щастлив, чувствах, че нещо ми липсваше. Една вечер, след срещата с поредното непознато момиче, вървейки по пътя намерих едно медальонче на Дева Мария, на което бе написано на хърватски език „МИР”. Тогава не знаех, че е медальончето на Девата от Меджугорие, и затова го прибрах в джоба си и го пазах у себе си. Сега го нося в джоба си с една Броеница, подарена ми от едно момче, затворено в римския затвор за малолетни престъпници. По онова време не можех да се моля, бях един разсеян християнин, и винаги мислех за себе си, обръщах се към Бога само като чувствах някаква нужда и никога не Му благодарях. В същото време знаех, че съм нещастен, понеже нямам вяра, и не се моля. И тогава, в своето нещастие се обърнах към Богородица от медальончето и й казах: “Знам, че в момента греша, но желая да се поправа. Дай ми възможността да обичам истински!” И Тя ме послуша. Тогава срещнах в моя живот Росана, която ми показа истинската любов, онази чистата, истинска и пълна любов. За пръв път в живота си познах какво е да тупти сърцето ти в радост от срещата с любимия човек. Росана е била може би изпратена от Бога, за да ме подготви за онова, което щеше да се случи. Няколко месеца след като открих за пръв път любовта чрез Росана, ми дадоха диагнозата, че съм болен от рак на щитовидната жлеза, тогава бях на 22 години, беше септември 1998г. Първата ми реакция бе да откажа да повярвам, че съм болен – тогава играех на сцената в театъра и болестта, рака не беше в моя план. Преструвах се, че нямам рак, но в същото време състоянието ми се влошаваше, започнах да губя от

теглото си. Но ето, че Бог ми даде един нов знак – имах едно пътуване до Мароко, където влязох в контакт с голяма бедност и нищета, видях толкова бедни хора, които просеха, за да се нахранят. И тогава нещо в мен се промени. Виждайки тази мизерия, човешка трагедия, която е и едно голямо духовно страдание, аз го сравних с моето страдание, разбрах, че съм и аз част от това голямо страдание. Аз също страдах в тялото си, в душата си понеже бях болен от рак. Тогава разбрах, че не съм по-различен от тези хора в Мароко. Започнах да се питам: “Защо има страдание, защо има самота, защо, защо...”. Преди това никога не бях си поставял подобни въпроси, които започнаха да ме променят. Така хвърлих маската, с която се прикривах и допуснах, приех моето положение. След няколко седмици, вече в Италия постъпих в болница и се подложих на операция, която продължи 5 часа, и с която се спря, макар и отчасти болестта. Тогава аз и Росана отидохме в Португалия. Болестта ми се влоши в Лисабон, понеже на летището ни бяха загубили багажа и всичките ми лекарства. Една нощ, треперещ и с висока температура, видях в леглото си една голяма светлина. Усетих, че ми е много горещо и тогава ми се яви един мой скъп приятел, който загубих на 17 години в една катастрофа. Веднага скочих от леглото си и видях на масичката до леглото ми медальончето на Дева Мария. “Странно – си казах – бях сигурен, че съм го оставил в джоба на панталона ми”, а той беше при изгубения багаж, как тогава се е озовало на масичката до леглото? Облякох се и слязох долу, в бара на хотела, и там видях една група испанци, които пееха весели, пълни с живот. Попитах бармана кои са те и защо са така весели. Той ми отговори: “Те пеят, понеже с песни се молят, молят се с песни на Дева Мария от Фатима”. Не чаках и минута повече, веднага се втурнах в стаята на хотела и извиках на Росана: “Ставай, да вървим във Фатима!” Тръгнахме веднага. През целия път към светилището аз мълчах, но в момента, в който стъпих във Фатима се почувствах преобразен. Имаше толкова много хора, които на колене се движеха към светилището. Бяха ранени от различни страдания, болни, майки с деца на ръце, възрастни, парализирани на

колички – мъже и жени, които плачеха и се молеха. Улових едно голямо страдание, но също и една голяма вяра, силна, могъща, реална. Почувствах се част от това множество, останах два часа неподвижен пред статуята на Дева Мария от Фатима в молитвено вглъбение и тишина. Внезапно чух в себе си един нежен глас, който ми казваше: “Тук съм, тук съм, сине Мой, за да те приема”. Избухнах в плач и плаках дълго, както никога до този момент. Върнахме се с Росана в хотела – там ни чакаха нашите намерени куфари и лекарствата за моята болест. От този момент прегърнах силно християнската вяра, със силното желание да я живея в пълнота. Бях разбрал, че съм срещнал Исус по пътя на страданието, между хората, които бяха болни. Срещнах Господ сред хората, които се нуждаят, и самия аз се нуждаех от тях, понеже всеки път щом помагаш на някой, ти помагаш и на себе си. Разбрах, че вярата беше като една пустиня на сълзи и пот, и в тази пустиня аз съм започнал да вървя и продължавам да вървя. Но изпитанията не бяха свършили. През 2007г приключих връзката си с Росана. През изминалото време и двамата с нея се бяхме променили коренно. През същия период започна и да се обажда тумора ми – по-войнствен от преди. Баща ми почина при една нелепа катастрофа, причинена от пиан младеж. Тогава се почувствах на дъното, сразен. Бях почти на ръба да загубя надежда, но устоях чрез вярата, станала вече част от моя живот. Взех в ръка молитвената Броеница, и като се погледнах в огледалото казах: “Господи, да бъде Твоята воля! Уповавам се изцяло на Тебе и на Твоята Майка”. Тогава почувствах, че Бог ме изпълни със Своята любов, нещо реално, живо, конкретно. И с това започваш един нов живот. Болестта не ме е оставила, всеки ден ме придружава, и аз я държа под контрол с лекарствата. Знакът на Кръста е станал знака на моя живот понеже има дни, в които се чувствам като разпънат на Кръста. Но е един Кръст, Който нося с любов и достойнство, понеже разбрах, че тумора е бил за мен случая, за да се обърна към Исус и да повярвам. Христос ме научи, че страданието не се търпи и крие в човека, а се принася в дар на Христос! По пътя към светостта. И така

постъпих, принесох моето страдание на Него. Тогава Спасението и прошката влязоха и в моя живот. Аз простих на тумора си, и не го мразя. Дори повече, аз му благодарих, понеже ми даде един нов живот, живот в Христос.

Един ден, докато чаках в болницата за лечение се запознах с Еммануеле, едно момче болно като мен. Казаха ми, че е зависим от наркотици, но желае да се лекува и да промени изцяло живота си. Станахме приятели и като излязохме от болницата, ме помоли да го придружа в една християнска общност за възстановяване на бивши наркомани – това беше “Нови хоризонти” на Киара Аммиранте. Придружих приятеля си, и от тази общност повече не съм се отделял. В “Нови хоризонти” намерих отговори на всичките си въпроси. Започнах да посещавам и да служа на нуждаещите си, да благовестя Евангелието навън, по улиците. Оставих театъра, където работех, оставих всичко онова в света, което преди ме впечатляваше – целия лукс, за да служа на Исус в тази общност, в Църквата. И през месец май на 2012, в деня на Петдесетница, тържеството на Светия Дух, аз ще дам тържествени обещания, за да живея в бедност, чистота, послушание и радост в общността на “Нови хоризонти”.

Фабио Салваторе живее днес близо до Рим, и миналата година издаде първата си книга, озаглавена “С отворени ръце между облаците”, станала хит в цяла Италия. Неговият живот е пример за Божиите чудеса в нашия свят, за светостта като призвание за всеки християнин.

(Превел от италиански: Свещеник Койчо Димов)

Върнали се в Божия Дом

12 април 2012 Раца Гюрова Августинова

Енория Малчика

(текстът е написан от Маринела и Нина)

В началото на XVII век, на брега на река Осъм се ражда католическата общност на с. Малчика, като тогавашните жители на селото, които са били павликяни се обръщат към Католическата църква. През 1596г. като апостолически визитатор от Папа Климент VIII(1592-1605), е бил изпратен францисканецът от Босна отец Петър Солинат, който е ръководил францисканските мисионери от Босна за обръщането на Павликяните. Солинат става първият епископ на новата епархия София. Старото име на селото е Долно Лъжене, произлизащо от наименованието на една трева, която вирее на брега на река Осъм.

Около 1600 г. жителите на с. Долно Лъжене са приели католическата вяра както казва отец Петър Солинат: “В Долно Лъжене има 50 семейства, половината са кръстени, а другата не”.

До 1620г. е нямало нито свещеник, нито църква в селото.Свещениците от близките села в празничните дни са служили Литургия от едно село в друго, а вярващите са посещавали местата, където се е отслужвала мисата.

От 1620г до 1650г беше енорийски свещеник от. Станислав Балович. През 1640 г. Епископът прави своето пасторално посещение в с. Долно Лъжене, за което посещение той пише следното: “на 28 септември 1640 посетих село Долно Лъжене на брега на река Осъм, разположено на равно място, село - богато с жито и животни. Тук няма църква, но има място за нея там където е била старата църква (посветена на Свети Георги). Тук има 180 католици, 46 деца... Имат един свещеник стар, който се казва От. Станислав и сега е сляп и много беден; селото има нужда от свещеник; има само една пианета и една чаша и един служебник”. От 1643г. броят на католиците става 226. От 1650г до 1678г отец Иван Ди Паоло е енорийски свещеник на Трънчовица, като той е служил и в Малчика. От 1679 до 1713г

няма свещеник.

Поради липса на свещеници Монс. Марко Андраначи - епископ на Никополис и София, който е живял в Белене посещава редовно Малчика. От 11 май до 30 септември 1721г. Епископът посещава епархията и пише: “Долно Лъжене, далеч 3 часа път от Трънчовица живеят 41 католически семейства: 259 католици. По времето на пасторалното посещение (той прави 132 посещения), също така и 93 първо причастие, 61 кризмени.” След това следват свещениците:

Д.Стефано Лупи от 1755 до 1765; Д.Пиетро Пешини 1759; Д.Никола Касини 1765; О.Карло Рокки 1777; Д.Маттия Раздилович от 1787 до 1802г. След пристигането на Отците пасионисти в България от 1782г О.Бонавентура Паолини беше от 1802 до 1804г; О.Фортунато Ерколани от 1804 до 1809г; Д.Микеле Санчио от 1811 до 1819г.

От 1799 до 1800г, много католици са избягали в Трансилвания или в Банат при техните братя заради преследването на Турците.

От 1781 до 1820г. литургиите са се казвали по къщите на различни семейства. През 1820г Епископът Монс. Фортунато Ерколани получава разрешение да построи една малка къща за енорийския свещеник, който тогава е бил отец.Микеле Санччо, а след него отец. Томмасо Скелино; но отец Скелино строи една зала и един обор под земята, като тази зала се използва за църква.. Тази църква е била на същото мястото, където е сегашната църква. Строежът свършва през 1828г тогава енорийски свещеник е бил отец Луиджи Бонаугури (1828-1831); след него отново отец. Томасо Скелино, след него отец Йероним Пициканела и отец Анджело Парси. Всичко това става по време на войната между Русия и Турция; след войната вече е имало повече свобода и отец Анджело е имал възможност да удължи църквата. След него до 1841г става енорийски свещеник отец Джузеппе Синел. През 1841г отец Масимо Ардоино е бил назначен като енорийски свещеник; и по негово време се строи сегашната църква; След 5 години молитви с разрешението на Султан Мехедит на 02 април 1851г е била направена първата копка и е започнал строежа на новата

църква, строежа на която завършва през 1855г, същата година на 26 Юли църквата е осветена и посветена на Св. Анна. Празникът е траел три дни и е приключил с голяма трапеза пред църквата, и с тържествена песен на благодарност “Хвалим Те, Боже!” Тази е първата църква построена с разрешение от Турската империя.

В това време освен с катехизис и проповядване на Евангелието; свещениците учат децата от селото да пишат и да четат, поради липса на училище; но тогава през зимата децата са ходели да ги обучават , но през пролетта родителите задължавали децата да ходят с животните на полето; и много трудно мисионерите са успявали да убеждават родителите да изпращат децата си да се обучават.

Когато отец Петър Аров (1924-1935) е енорийски свещеник, с негова помощ се е успяло да се построи училище. През 1912г броят на католиците е 1080.

След 1924 година енорийските свещеници бяха: О.Петър Аров (1924-1935); О.Плачидо Корси (1935-1940); О.Стефано Брагаглия (Брагалиев) (1940 – 1949); О.Никола Калчев (1949-1963) О. Убалд Караджов (1963-1990) – енорийски свещеник в с.Малчика през най трудните години за Католическата църква.

С помощта на хората от селото се строи къща, в която да живее свещеника, като преди това е живял при различни семейства. Активно се включва населението при строежа на тази къща. През годините, когато отец Убалд е служил в с.Малчика освен отслужването на литургии, той е дал и много тайнства. След него в енорията като енорийски свещеник пристига от Австрия отец Георги Арлашки (1990-1994), като през времето което той остава започва събирането на децата в църквата , водене на катехизис за получаване на тайнствата. След него идва отец Ремо Гамбакорта (от 1994г) от Италия – пасионист. За годините, през които той е енорийски свещеник е направен ремонт на църквата, също така и отбелязването на 150 години от първата копка на църквата и 160 години от освещаването на църквата. Направена бе и нова къща през 1997г, където да живее свещеника, в която къща се водеха и срещите с децата, с младежите по християнска наука. Сформираха се групи както

от деца и младежи така и от семейства и възрастни хора. За тях се прави катехизис и насърчаване в израстване във вярата. През 1995г бе основана в енорията Благотворителна енорийска организация Каритас, с Управителен съвет и солиден брой членове, която действа и до днес и в бъдеще. През 2008г се създава и група за молитва на общност "Галилея". Тази общност се събира един път на седмица за молитва в три молитвени къщи, като броят на участниците е 24 души, разполагащи с 4 аниматора. От 2002г в енорията започнаха посещения на групи младежи от Италия, както от Каритас Амброзиана, Католическа дейност Фермо и други различни групи за обмяна на опит, което доведе енорията до много по широк мироглед. През тези години бяха направени и много поклонничества до Италия, Лурд, Турция – по стъпките на Свети Павел, а също и обмяна на опит на нашите доброволци в Италия и в Франция. Поради това, че пасторалната работа все повече се разраства като необходимост вече за енорията се появи и нуждата от още помещения, което доведе до това да се построи нов енорийски център, което стана през 2010г. В новият енорийски дом се помещава и офиса на Каритас. Освен това в енорията бе учреден и енорийски пасторален съвет, който се събира през годината за решаване на важни проблеми и организиране на различни събития. Нееднократно енорията ни е била домакин на различни срещи, семинари, епархийни събития. Радваме се също и на Двете досега направени пасторални посещения на нашия епископ монс. Петко. Активно участие имаме и в Световните младежки срещи, радваме се много, че станаме и свидетели на беатификацията на монс. Босилков, на посещението на Папа Йоан Павел в Пловдив, където бе и беатификацията на тримата мъченици Камен, Павел и Йосафат, на незабравимите посещения на нашият нунции и на тези преди него. Радваме се и благодарим на всички дарители, които се отзоваваха при всеки наш апел за помощ и най-вече на общността на отците пасионисти. Надяваме се и в нашата енория да се роди движението на Легио Мария. Това е накратко нашата история, която искрено вярваме, че не свършва до тук.

Величка Иванова Бианкотто

Свети Максимилиан Мария Колбе Благият рицар на Непорочната Дева Мария

За трагичната смърт на Свети Максимилиан Мария Колбе в концентрационния лагер в Аушвиц-Биркенау, беше споменато в миналия брой на бюлетин “Заедно“. Изключителната личност на О.Колбе заслужава да размислим върху живота на този францисканец, изпълнен с далновидни и храбри апостолски дела, плод на дух с широки хоризонти, подтикнат от силна обич и преданост към Света Богородица. В края на своя живот бе отведен в концентрационен лагер, за да изживее мъченически своите последни дни, подкрепен от Непорочната Дева Мария. От Нея бе повикан и се отзова цялостно, още от дете, на това възвишено призвание.

Свети Максимилиан е роден на 8 януари 1894 г в Здунска Вола – Полша в семейството на Юлий и Марианна Колбе и има двама братя – Франциск и Йосиф. В деня на раждането си е кръстен в енорийската църква „Успение Богородично“ и получава името Раймунд. Поради материални затруднения, семейството е принудено да се премести до Лодз и след това в Пабианице.

Когато Раймунд е на 10 години му се явява Света Богородица в енорийската църква в Пабианице. Вижда Божията Майка, държаща в ръцете си две корони – едната бяла, а другата червена. „Тя ме гледаше с любов и ме попита дали искам тези две корони. Бялата означаваше, че ще устоя на целомъдрието, а червената ,че ще бъда мъченик. Отговорих ,че искам... Тогава Божията Майка ме погледна ласкаво и замълча“.

През 1907 г., францисканците конвентуалци от Лодз преместват своята мисия в Пабианице. Раймунд заедно с брат си Франциск решават да постъпят в Ордена на францисканците. Започват своето възпитание в семинарията. Скоро след това, по техните

стъпки тръгва и най-малкият им брат Йосиф.

През 1910 г Раймунд Колбе решава да положи своите обети и да се посвети на Света Богородица. “С лице към земята – пише в своя дневник – обещах на Пресветата Дева Мария, царуваша на олтара, че ще се боря в нейно име”.

Облякъл монашеското расо, Раймунд приема религиозното име Максимилиан. Година след това заедно с брат си Франциск заминава за Краков, за да учи философия и богословие, като подготовка за свещеничеството. Там е избран в група, която заминава за Рим, където ще учи 7 години. В Папският Григориански Университет получава своя докторат по философия, а в Международния Францискански Университет докторат по Богословие.

През 1917г. получава силен кръвоизлив. Лекарите установяват туберкулоза, от която ще страда през целият си живот и няма да се излекува.

Още докато е в Рим, през 1918г. е ръкоположен за свещеник.

Междувременно в Европа от 1912г. до 1918г. се случват много събития, които я преобръщат в страшен апокалипсис. Франция и Германия многократно се намират пред прага на войната. Русия мобилизира войската, Полша е разделена между Русия, Германия и Австрия. Избухва Първата Световна Война.

В Италия царува пълен антиклерикализъм и никой не смее да се противопостави. По това време масоните празнуват второто столетие от основаването на тяхното съдружие. О.Максимилиан случайно е свидетел на манифестация на масоните в Рим. Те са отправени към Ватикана, викат лозунги против християнството и против папата. Развяват черно знаме с изобразен Луцифер, който стъпква Архангел Михаил. Той е потресен от тези събития. Убеден е, че от този момент, сме навлезли в ерата на Непорочната Дева Мария, Която ще смачка главата на змията.

“Трябва да се влее в сърцата на хората любов към Непорочната, за да може Тя да въздигне в тях трона на Своя Син, и да ги поведе да Го опознаят и да пламнат от любов към Свещеното Сърце на Исус”.

В този контекст, О.Максимилиан, заедно с още 6 свои събрата решава да основе движение, наречено “Militia Immaculatae”, “Рицарите на Непорочната”, чиято цел е да се бори – с молитви и действия – срещу враговете на Бога и на Църквата, особено срещу масоните. Като символ на съдружието избират чудотворния медал на Света Богородица, като щит и емблема за своите рицари.

Те разпространяват францисканската богословска традиция на Пренепорочното Зачатие на Мария, като си служат с всички известни тогава технологични средства, чрез печата и след това с радиото. О.Максимилиан съзнава трудностите на периода в който живее, характеризирани от нови тоталитаристични идеологии, от индустриализацията, от материализма и развитието на медиите и навлизането им в ежедневието.

През този период във Фатима, Блажената Дева Мария поверява на три овчарчета мисия, която беше и все още е, целта на Рицарството на Непорочната. Света Богородица искаше любов, удовлетворение и посвещаване на Нейното Непорочно Сърце.

През 1919г. О.Максимилиан се завръща от Италия в Полша, и е назначен като професор по Философия, Библия и История на Църквата във Францисканската семинария в Краков. Няколко месеца след неговото пристигане в Полша, по поръка на лекарите, които го намират в много тежко здравословно състояние, е изпратен на лечение в санаториум в Закопане, където престоява година и половина. Завръща се в Краков и през януари 1922г. и едновременно с преподаването в семинарията започва да печата списанието “Рицаря на Непорочната”. Списанието придобива популярност сред всички хора. Пет години след издаването на първия брой достига тираж 70.000, а през 1938г. достига 1 милион.

През 1927г. О.Колбе премества издателството на списанието близо до Варшава и същевременно основава “Трада на Непорочната” - Ниепокаланов, който и до ден днешен е най-големият католически манастир в света. Не е построен по традиционален начин; няма крепостни стени, само една дървена

ограда, няма величествен вид, а само дървени бараки, без никакви удобства. В манастира до преди Втората Световна Война, живеят над 1000 религиозни, свещеници, монаси, новици и момчета от францисканската гимназия.

През 1930г., жадувайки да отдаде живота си за Непорочната и за спасението на всички души, О.Максимилиан, заедно с 4 монаси, с позволението на Генералния настоятел заминава за Нагазаки - Япония, където основава втори- японски Ниепокаланов, наречен от японците “Градина на Непорочната”. През 1936г., отваря новициат и францисканска гимназия. Започва издаването на “Рицар на Непорочната” на японски език.

След Япония О.Максимилиан заминава за Индия с проект да отвори и там Дом на Непорочната, но поради политическите проблеми през този период, неговият проект не се осъществява. При експлозията на атомната бомба, на 9 август 1945г., Нагазаки бе основно разрушена, но “Градината на Непорочната” остава непокътната. Там ще бъдат приютени децата останали сираци.

През 1936г., О.Максимилиан е принуден да се завърне в Полша, заради своето туберкулозно заболяване и заради новата длъжност която му беше дадена, а именно Настоятел на Ниепокаланов. От любов към Божията Майка, работи с ентузиазъм и с всички възможни средства за разпространение на Евангелието. Създава католическото радио с център в Ниепокаланов, съществуващо и днес. Когато всичко е вървяло с динамичен размах, избухва Втората Световна война и с нея настъпва нощта на нацистката окупация.

На 1 септември 1939г., Германия напада Полша. Ниепокаланов се намира близо до столицата Варшава. О.Максимилиан остава в манастира с около 50 монаси, а другите се връщат по семействата си. Само две седмици по-късно е арестуван заедно с другите братя и изпратен за три месеца в лагера Амщиц. Когато се завръща се отдава на милосърдни дела. Ранени и бежанци, особено евреи, намират убежище в Ниепокаланов.

Като истински рицар на милосърдието, той продължава да се грижи за всички нуждаещи се и поради своето неподчинение на наложените от окупаторите нацистки закони, които не му позволяват да върши това, той е арестуван на 17 февруари 1941г и депортиран в лагера на смъртта Аушвиц-Биркенау. Блажения Йоан Павел II нарича този лагер “Голгота на модерния свят”. Между болни и страдащи, той продължава да изпълнява мисията си на свещеник, подкрепяйки останалите духовно и грижейки се за тях, изповядвайки ги и отслужвайки тайно Евхаристия. Разказват за него, че въпреки непоносимия живот в лагера, той запазва в себе си нежността на Христос. “Нощем почти не спеше, а минаваше в тъмнината в бараката и тихо шепнеше – “Аз съм католически свещеник, мога ли да сторя нещо за тебе?” Целият му живот е бил подготовка, за да приеме от Божията Майка червената корона на мъченичеството, която ще му се даде в този момент.

О.Максимилиан получава затворнически номер 16 670. Работи като каторжник в блок 17, където пренася чакъл и дървен материал с талига, която самият той тегли. Поради тежкия труд и лошото здравословно състояние се разболява и е преместен в блок 12, който е блока на инвалидите, а след това в блок 14, който е блока на земеделците. Именно от този блок на 14 юли изчезва един каторжник.

В Аушвиц съществувал закон, който казва, че ако някой избяга от лагера, заради него 10 затворници ще заплатят със своя живот. Специално за този случай, ще открият не след дълго, че този човек не е избягал, а е бил убит и хвърлен в клозетите на лагера, но присъдата вече е била издадена и нищо не било в състояние да я спре.

Наказанието не е отменено и всички затворници са строени на плаца пред коменданта на лагера. “Беглеца не се намери! Всички вие ще платите за това! Десет от вас ще отидат в бункера на гладната смърт, без храна и вода, докато не умрат!”. Затворниците са тероризирани. Коменданта минава и посочва кой да излезе от редицата. Десетте са избрани, между тях е

Франчишек Гайовничек, политически затворник. Той тягостно започва да плаче: “Горката ми съпруга, горките ми деца... Какво ще правят...?”. О.Максимилиан не бил между избраните. Стенанията на невинния човек го трогват и той направил крачка напред, свалил своето затворническо кепе и се представил на коменданта: “Аз съм католически свещеник. Позволете ми да заема неговото място. Аз вече съм стар (бил е на 47 години), а той има семейство, има деца”. Недоумяващ как може затворник да си позволи да се обърне към него по този начин, и в такъв момент, коменданта поискал обяснение. За миг всички помислили, че ще осъди и двамата на смърт, но след кратко мълчание, той се съгласява. Ф. Гайовничек се връща отново в редицата, а О.Максимилиан заема неговото място в групата на осъдените.

След своето освобождаване от Аушвиц, Ф. Гайовничек разказва: “В оня момент имах възможност да му благодаря само с поглед. Нямах време и начин, да му кажа нито дума, той ме спаси! Такова нещо се случваше за първи и последен път в Аушвиц. Съвестта ме гризеше, той ме освободи, а аз подписах неговата смъртна присъда. Сега след много разсъждения разбрах, че човек като него, не можеше да реагира по друг начин. Убеден съм, че той като свещеник избра да бъде близо да осъдените на смърт, да ги подкрепя, за да не се отчаят, да поддържа надеждата им. Той бе с тях до края”.

За последните минути от живота на О.Максимилиан Колбе свидетелства Бруно Боргович, един от малкото поляци които са обслужвали “бункера на гладната смърт”. Десетте осъдени на смърт прекараха ужасни дни. От подземията където бяха затворени се чуваше ехото на молитви и псалми и всички други затворници от съседните килии се молеха заедно с тях. С преминаването на дните силите ги изоставяха, но те продължаваха да шепнат своите молитви и един по един умираха. Когато СС правеха проверки, намираха О. Максимилиан в молитва, застанал на колене и не можеха да избегнат неговия буден поглед. Така минават две седмици.

Почти всички са умрели. О.Максимилиан и още трима затворници продължават да живеят. Получават известие, че трябва да умрат чрез инжекция от фенолна киселина.

На 14 август в навечерието на Успение Богородично, пристига палача на СС, за да изпълни смъртната присъда. О.Максимилиан с молитва към Света Богородица подава лявата си ръка за смъртоносната инжекция. Последните му думи са “Радвай се Марио”. След като военните от СС излизат от бункера, Бруно Боргович намира тялото на О.Максимилиан в обичайният ъгъл, в дъното на бункера, седнал свит до стената, подпрян с леко наклонена глава и отворени очи. “Изражението на лицето му беше спокойно и лъчисто”.

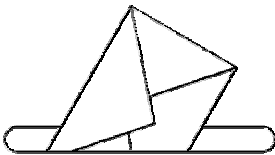
Така загива О.Максимилиан Мария Колбе, мъченик на любовта. В смъртният акт, с ледена прецизност е уточнен часът в който е настъпила смъртта – 12 часа и 30 минути. Тялото на О.Максимилиан веднага е откарано в крематориума, където безмилостно и безцеремонно е било унищожено, както телата на стотиците хиляди загинали преди него и стотиците хиляди които щяха да дойдат след него.

Бункера на гладната смърт, където е загинал О. Максимилиан, днес е светилище.

През октомври 1971г., Папа Павел VI обявява О.Максимилиан Мария Колбе за Блажен.

На 10 октомври 1982г., Папа Йоан Павел II обявява своя сънародник, Блажения О.Максимилиан Мария Колбе за светец и Мъченик на Милосърдието. Ето неговите думи: “Така О. Максимилиан Мария Колбе потвърди онова изключително право на Създателя върху живота на невинния, и свидетелства за Христа и Любовта. Полагайки душата си за един брат, О.Максимилиан стана подобен на Христа по особен начин, той не умря, а даде живота си за братята. За това, по силата на моята апостолска власт, наредих, Максимилиан Мария Колбе, който след провъзгласяването му за Блажен беше почитан като Изповедник, отсега нататък да бъде почитан и като Мъченик”.

“Скъпа е в очите на Господа Смъртта на неговите светии” (Пс. 115,6)

Сестра Терезита Пиччирилли

„Не съм за продан”

Двама млади родители влязоха в най - хубавия магазин за играчки в целия град. Мъжът и жената дълго гледаха шарените играчки, наредени на многобройни рафтове, закачени на тавана, приятно разхвърлени по терасите. Имаше кукли, които плачеха и се смееха, електронни играчки, както и миниатюрни кухни за печене на торти и пици.

Те не можаха да вземат решение какво да изберат. До тях се приближи мила продавачка.

“Вижте”, започна да обяснява жената, „ние имаме малко момиченце, но сме по цял ден извън дома, а понякога се налага да отсъстваме и вечер”.

“Тя рядко се смее”, продължи разказа мъжа.

“Бихме искали да ѝ купим нещо, което ще я направи щастлива”, каза пак жената, “даже и когато нас ни няма...нещо, което ще я зарадва дори когато е сама”.

“Съжалявам”, усмихна се мило продавачката. “Ние не продаваме родители”.

Да се решиш да имаш дете означава да поемеш с него най-големия дълг, който човешкият мозък може да си представи. Всички малки идват при нас с една покана за живот и ни казват: „Повика ме. Тук съм. Какво ще ми дадеш?”.

Оттук започва всяко възпитателно задължение към вечния живот.